

Напишано со тебе

Али Мартинез

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Издавачка куќа САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги
со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Written with you

© Aly Martinez, 2019

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2020

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Марија Петровска

Лектор Марија Иванова

Уредник Деана Здравева

Компјутерска обработка Диме Спасев

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Печатница Стеда графика - Скопје, 2020

Тираж 1500 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

Најшмано со тебе

Али Мартинез

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Пролог ВИЛОУ

„Зошто?“ се раздрав, целото тело ми трепереше од предавството што го чувствував додека Хедли седеше на другата страна на собата, дрогирана. Нејзините очи, само една нијанса поинакви од моите, беа дефокусирани, кокаинот несомнено циркулираше низ нејзините вени. Таа ја имаше избрано таа дрога уште откако имавме шеснаесет години.

„Може ли да закутиш?“ одврати таа и ги префрли нозете за да висат преку рачката на столот.

„Си родила бебе!“ го размавтав дневникот во воздухот пред да го фрлам кон неа. Таа не се ни обиде да го избегне.

Јас го пронајдов дневникот со барем уште десетина други во една кутија што таа ми ја испрати во Порторико. Дали беше огромно нарушување на приватноста да ги прочитам? Веројатно. Но после една декада во која таа повеќепати одеше и излегуваше од рехабилитација, безбројните ноќи во кои ја бркак наоколу, месеците кога ќе исчезнеш и јас немав поим дали е мртва или жива, ни најмалку не чувствував вина што ги прочитав, надевајќи се дека ќе добијам една малечка претстава за тоа која беше жената Хедли Бенкс.

Таа требаше да се пресели кај мене.

Требаше да си го среди животот.

Требаше да се отрезни.

А, сепак...

Таа никогаш не го искористи авионскиот билет што го купив за неа.

Влезе во долг од преку сто илјади долари на неколку кредитни картички.

Само една ноќ претходно, кога долетав назад откако срцето ми беше искорнато бидејќи ги прочитав нејзините дневници, Бет и јас ја пронајдовме полу гола во една куќа за зависници од крэк во Фили.

Можеше слободно да се каже дека Хедли не беше добро.

Колку повеќе читав, дотолку повеќе осознавав дека никогаш не била добро.

Мојата сестра близначка, само три минути постара од мене, немаше излезено од тој трговски центар од денот кога нашите родители беа убиени. Малото, невино, осумгодишно девојче кое беше излезено на прошетка со нејзиното семејство умре во таа трагедија. Не физички, се разбира. Таа превзема многу чекори после тоа, најголемиот дел од нив беа вложени во труд за да го надмине ужасот од тој ден. Иако, она што навистина требаше да го направи беше да тргне по моите стапки - право во канцеларија на терапевт.

Дали јас бев олицетворение на ментално здравје? Во никој случај.

Размислував да си го одземам животот.

Поминав одреден период заробена во затворот наречен страв во сопствениот ум.

Се будев во агонијата на фантомски куршуми кои ми го опустошуваа телото.

Но, никогаш не престанав да се борам за да оздравам.

Хедли и јас имавме многу заеднички работи во животот.

Али Мартинез

Иста мајка.

Татко.

Роденден.

Ист одраз во огледалото.

Но, нашите искуства во трговскиот не можеа да бидат поразлични.

Хедли беше последната личност која беше пронајдена на денот на пукањето. Кога пукна првиот истрел, таа стоеше на неколку метри настрана, сликајќи ја сликата за да ја заврши *мојата* лента фотографски филм. Јас ја загубив помеѓу луѓето, за подоцна да разберам дека била газена од мажи и жени, исто така. Нејзината рака беше скршена, но никој не застанал за да ѝ помогне. Никој не признаваше дека преплашеното дете постоеше. Некако, таа отишла во кинескиот ресторан каде се качила на еден мал шкаф и го држела внатрешното резе на механизмот за заклучување толку цврсто што прстите ѝ беа крвави и груби.

Таа беше во агонија, но остана тивка уште долго откако полицијата и болничарите упаднаа внатре.

Три часа се криела во тој шкаф.

Сама.

Само мал зрак светлина навлегувал низ процепот.

Стравот ја имаше тероризирано до тој степен што таа не ѝ веруваше на полицијата доволно за да излезе. На крајот, една личност од тимот за истражување со богата, црвена коса, која таа ја видела низ процепот и се препознала во неа мислејќи дека е мајка ни, ја убеди да излезе од шкафот.

Нејзиниот ненадеен врисок по нашата мајка ги запрепасти.

Пушките беа извадени.

Ја држеа на нишан.

Одново кршејќи ја.

Овој пат - непоправливо.

Додека Хедли и јас бевме идентични скоро во секој поглед, после тој ден во трговскиот центар, постоеше една огромна разлика што го промени патот на нашите животи засекогаш.

Јас излегов од таа воена зона со уште недопрена верба во човештвото.

Јас го имав Кејвен.

И оттогаш, таа ме мразеше поради тоа.

Не требаше да се изненадам што тргнала по него. Јас никогаш не го видов, ниту пак прозборев со него откако ме изнесоа на носила. Но, еден дел од мене секогаш го сакаше.

И само поради тоа, Хедли го натера да плати.

„Што сум ти направила?“ прошепотев, во грлото имав толку голема грутка од гадење што одвај успеав да ги изустам зборовите. „Те молам, кажи ми. Што толку ужасно сум ти направила што почувствува потреба да ми се одмаздиш правејќи бебе баш со Кејвен од сите ебени мажи?“

Таа ми упати зловна насмевка. „Поради тоа си лута? Што го ебев твојот драгоцен *Кејвен*?“ Таа го изговори неговото име со потсмев, а тоа предизвика бес во мене што го чувствував по целата должина на ребетот.

„Не. Види. Го очекував ова од тебе. Искрено, импресионирана сум што си чекала колку што си чекала. Господ знае дека осумнаесет години се обидуваш да ме казниш што не умрев во пукањето. А, има ли подобар начин од тоа да направиш бебе со дечкото кој ме спаси и потоа да се откажеш од неа без дури и да ми кажеш?“ Ги ставив рацете на колковите и се обидував да ги потиснам липањата. „Знам дека ме мразиш. Знам дека никогаш не ми прости бидејќи јас бев причината поради која бевме во трговскиот тој ден. И знам...“

Али Мартинез

„Ништо ти не знаеш!“ Оведнаш, таа се исправи на нозе. „По ѓаволите, можеби не беше поради тебе, Вилоу. Си помислила ли некогаш на тоа? Жал ми е што ќе те разочарам, но ова не беше некој грандиозен план смислен за да те измачувам. Тој го имаше Калеидоскоп, јасно и едноставно.“

Ги стиснав забите и беше чудно што воопшто ми беа останати заби по сите оние епизоди кога сме ја имале оваа иста расправија. „Да не си се осмелила да ја спомнеш сликата. Немој да си се осмелила.“

Таа зјапаше во мене, потполно изгубено. „Ти не беше таму.“

Јас ја кренав маицата, покажувајќи ја лузната од продупчено месо која се прошири со текот на годините и сега изгледаше како пајакова мрежа. „Бев таму, Хедли. Бев присутна на начини кои ти *никогаш* нема да ги разбереш. Така што, не се осмелувај да ми зборуваш за проклетата слика.“

Таа слегна со рамената. „Тогаш претпоставувам дека разговор е завршен, зашто без таа слика не можам воопшто да ти зборувам за бебето.“

Направив чекор кон неа, нејзиното предавство распалуваше во мене огнен бес. „Бебето? Нејзиното име е *Кира*. Имај барем малку почит да признаеш дека е човечко суштество, а не некаква вреќа со компири што си ѝ платила на курва за да ја фрли!“

„Не да ја *фрли*. Му ја оставив на *Кејвен*.“

„Значи тоа ја прави ситуацијата подобра?“

„Мислев дека ќе бидеш пресреќна. Тој секогаш внимаваше на *тебе*.“

Ги затворив очите и солзи од фрустрација почнаа да ми се слеваат по лицето.

Како таа не можеше да го разбере ова?

Како можеше да видиш и еден здив знаејќи дека таму некаде постои мало девојче кое растеше без мајка?

Како нејзиното срце продолжуваше да чука кога таа знаеше дека се откажала од единствената фамилија што некогаш ќе ја имаме?

Како можеше да склопи очи ноќе повеќе од три години без каењето целосно да ја обземе?

Помина само ден откако дознав за бебето и јас бев осакатена од тие емоции.

Родила бебе. Како можела тукутака да ја остави и да продолжи со животот?

Одмавнав со главата. „Да можеа мама и тато да те видат сега... Мајко мила, Хедли. Си ја крстила по мама, а потоа си ја напуштила.“

Погледот ѝ се смрачи, рацете ѝ се стиснаа во тупаници. „Не ја *напуштив*. Ја оставив кај некој кој можеше да се грижи за неа.“

„Јас можев да се грижам за неа!“

На нејзините усни заигра зловна насмевка кога тргна накај мене. Таа ја испружи раката, ставајќи ја точно врз мојата лузна.

Јас направив гримаса, знаев каде водеше сево ова.

Таа беше дрогирана. Немаше филтер кога користеше дрога. Но, ова беше нова подлост, нов тип мачење.

Благодарение на куршумот на Малком Лоу, за мене беше невозможно да имам деца. Го знаев тоа откако бев дете, но колку постара станував, дотолку повеќе тоа сознание добиваше на важност. Тоа беше раната која никогаш не престануваше да боли. Лузна која немаше да заздриви. Губењето на иднина што никогаш немаше ни да имам прилика да ја изберам.

Ја мразев поради она што планираше да го каже.

Ја мразев поради она што го знаеше за мене.

Но, најмногу ја мразев бидејќи и покрај тоа што знаеше сè, сепак планираше да го изговори тоа.

Али Мартинез

Таа ја притисна мојата лузна. „Целиот живот го поминав посакувајќи да бидам ти. Какво е чувството конечно да посакуваш да си на мое место?“

„Те мразам,“ воздивнав, но не можев да кажам ни збор повеќе; поради длабоката дупка која таа ја издлаби беше речиси невозможно да се зборува.

Таа ме пушти и отстапи наназад, но нејзиниот поглед во ниту еден момент не го напушти мојот. „Не, не е така. Ме мразиш затоа што се ебев со Кејвен. Ме мразиш затоа што бев способна да износам дете. Ме мразиш затоа што трагав по вистината. Но, ти не ме мразиш *мене*, Вилоу. И никогаш нема да ме мразиш.“ Таа слегна со едното рамо како штотуку да не се согласила со мене за тоа што да имаме за вечера таа ноќ. „Тоа е твојот најголем проблем. Не можеш да ја оставиш темава бидејќи си исплашена дека ти си онаа која ќе заврши сама овој пат.“

Таа не беше во право.

Ја мразев, да му се плукнам.

Ми се гадеше од неа.

Посакував да исчезне и никогаш да не се врати.

Но, никогаш не можев да се отргнам од идејата дека, длабоко во себе, мојата сестра беше само заробена во скршената лушпа на оваа жена.

Сама.

Исплашена.

Чекајќи да биде пронајдена одново.

Ако постоеше макар и трошка надеж дека таа е сè уште таму, немаше да се откажам од неа.

Тешко подголтнав и се смирив. „Толку многу грешиш што не можеш повеќе ни јасно да расудуваш. Не се плашам да бидам сама. Се плашам да не те изгубам *тебе*. Мојата сестра. Мојата најдобра пријателка. Моето *семејство*. Поголемиот дел од животот го поминав обидувајќи се да се држам за тебе.

Се борев за тебе, дури и откако јасно ми стави до знаење дека и самата си се откажала. Ти давав пари. Ти купив куќа. Кола.“ Ги спуштив обете раце, оставајќи ги да се шлапнат од моите бедра. „Основав цела компанија со надеж дека тоа ќе не зближи.“

Таа ја искриви едната веѓа. „Да, ги направи сите оние прекрасни работи кои само совршена, *сакана сестра* би ги направила. Потоа, ги откажа моите кредитни картички, направи да се чувствувам виновно за да ме натераш да одам на рехабилитација, ја продаде колата, ме истера од куќата и ме отпушти. Така што...“

„Полека се убиваше себеси. Што очекуваше од мене да направам?“

„Остави ме!“ загрме таа. „Едноставно остави ме, да му ебам мајката!“

„Ми вети!“ викнав јас, мојот врисок беше толку гласен што се затресоа прозорите.

Таа ја затвори устата, изненадувањето од мојот изблик на емоции придонесе таа во истиот момент запрепастанено да ме гледа во тишина.

Јас ѝ се нафрлив. Одејќи со крупни чекори напред, го намалив растојанието помеѓу нас и со прст ја прободев во градите. „Кога дедо умре, ти ми ја држеше раката и вети дека никогаш нема да заминеш. Ми се заколна дека ако треба ќе живееш засекогаш, за никогаш да не ми се наложи да закопам некој друг. Седеше на клупата покрај мене и ми кажа дека ние сме две полови од една душа. Каде и да одам и ти ќе бидеш таму.“ Гласот ми препукна додека се трудев да зборувам пред емоциите да ме совладаат. Немав поим дали она што го зборував можеше да помине низ облакот од дроги во нејзиниот систем. Уште полошо, немав поим ни дали веќе ѝ беше гајле. Но, проклета да бидам, морав да се обидам. „Кажи ми каде е таа жена, Хедли? Само кажи ми каде е и ако треба ќе мидам низ пекол за да ја пронајдам.“

Најпрво беше благо, најмалото кимнување со брада кое некогаш сум го видела. Но срцето ми беше полно бидејќи знаев дека жената од порано сè уште беше таму некаде.

Со двете раце ја опфатив нејзината дланка и ја ставив врз моите гради. „Само јас и ти останавме, Хедли. Отсекогаш сме биле јас и ти. Биди тука со мене. Те преколнувам. Само биди тука со мене.“

Станав скоро еуфорична додека гледав како се случува, по ѓаволите. Нејзината груба надворешност почна да се распаѓа за да ја открие онаа скршена и исплашена девојка која ми беше добро позната. Тоа беше најубавата глетка што некогаш сум ја видела.

Мојата сестра сè уште беше присутна, загубена во зависноста од дрога, киднапирана од опсесијата и разбиена од грозоморното минато што обете нè поседуваше.

Но таа сè уште беше тука. Затоа и јас бев исто така.

„Жал ми е,“ прошепоти таа, а нејзините очи се наполнија со солзи. „Требаше да ти кажам за Кира. Требаше...“ Таа не успеа ни да ја заврши реченицата пред да ме повлече во преградка.

Преградките на Хедли беа најдобри. Тие беа исти како оние на мајка ни - толку топли и успокојувачки, како совршен кожурец од сигурност.

„Не знаев што да правам со бебето,“ призна таа. „Тоа беше навистина... мрачен период за мене.“

Јас ѝ возвратив на преградката, надевајќи се дека е барем приближно добра колку нејзината. „Знам дека сум мало, љубопитно детиште и ги прочитав сите твои дневници.“ Двете се смеевме и плачевме во исто време. „Жал ми е што не бев тука кога најмногу ти требав. Не можам ни да замислам колку си била исплашена за време на породувањето. Требаше да бидам таму.“

Таа го олабави стисокот и се повлече назад за да ме погледне во очи. „Доста. Ти не знаеше.“

„Се чувствувам како...“

„Не. Те молам. Не сакам да зборувам за ова сега. Остави ме да се отрезнам. Ајде да порачаме храна и потоа може да гледаме некој филм? Сега конечно гледаш телевизија, така?“

Тажно се насмеав. „Би била горда на мене. Ставив Нетфликс и сè останато.“

„Шокирана сум!“ рече таа со подбивна, мала насмевка. „Бунтовничке.“

Ќе се насмеав. „Ќе го средиме ова. Добро? Без разлика колку време ќе ни биде потребно. Ќе го средиме ова.“

„Добро.“ Со горниот дел од палецот таа ми го протри образот за да ми ги избрише солзите. „Оди измиј си го лицето. Маскаратата ти тече како да си била во хорор филм.“

Да зборуваме реално, целиот наш живот беше хорор филм. Тоа не беше ништо ново. Но, можеби, можеше да се смени.

Хедли имаше ќерка.

Можевме повторно да бидеме фамилија.

А таа фамилија, на некој чуден начин, сега го вклучуваше и Кејвен Хант.

Можев да го поминам сиот свој живот огорчена или љубоморна што таа тргнала по него. Што спиеала со него. Направила дете со него. Му го дала детето за да го одгледува сам.

Но, мојата фамилија беше многу поважна од тоа.

Хедли имаше ќерка.

Јас имав внука.

Нејзиното име беше Кира.

Само тоа беше важно.

Али Мартинез

Додека се враќав од бањата две минути откако си го измив лицето земајќи го телефонот за да порачам храна, сфатив дека тоа мало девојче беше сè што некогаш ќе биде важно.

Затоа што Хедли ја немаше.

Исто како и моите клучеви.

Мојата чанта.

И моето срце.

**Еген
КЕЈВЕН**

Сегашноси...

„Среќен ти роденден. Среќен ти роденден,“ пеев додека носев торта прекриена со шарени трошки и свеќички надвор на платформата одзади. Розали го предводеше маршот, занишувајќи се од самата тежина на розовата торба што ја тегнеше со двете раце.

Се чувствував како гомно што не ѝ купив ништо на Хедли. Но, јас дури не ни знаев дека ѝ е роденден сè до вчеравечер. Исто така не знаев дека ќе ја поминеме ноќта во вртоглав секс.

За среќа, моето девојче беше херој за подароци за роденден. Таа наполни цела една торба со подароци за Хедли за дваесет минути, само со нејзините два маркери кои се немаа исушено, шест скршени боички, два камења, спојувалка и четири тампони за уши кои ги дрпна од мојата бања.

Што имаше сега во торбата? Немав поим. Но, со апсолутна сигурност знаев дека на Хедли ќе ѝ се допадне сè што имаше внатре. Без оглед на тоа колку воздивнуваше од изненадување за време на „часовите по цртање,“ ова ќе бидат нејзините најдрагоцени предмети од проста причина што Розали ги

направи. Го разбирав тоа. Од истата причина јас склучував многу милионски бизнис зделки во мојата канцеларија опкружен со цртежи со боички, а не со претенциозни слики за да ги импресионирам клиентите.

Кога ќе станеш родител, сè што твоето дете ќе допре е бесценето. Тоа станува спомен, возраст заробена во времето. Додека јас уште се борев со фактот дека Хедли беше нејзина мајка и што сето тоа значеше за мојата иднина, не можеше да се одрече дека таа премногу ја сакаше Розали.

„Срекен роденден, драга Хе...“ нагло престанав да пеам кога ја видов како стои на платформата.

Стоеше.

Не седеше релаксирано како што ѝ кажав да направи кога ја испратив кон задниот дел на куќата за да можеме да ја завршиме тортата. Беше напната, лицето ѝ беше бледо, а нејзината насмевка толку вештачка што веднаш ме вознемири. Со погледот преминав на брат ми додека Розали и Џен го пееја последниот стих од песната. Тој се смееше со пиво во рацете и ништо не беше невообичаено, освен фактот дека беше насамо со неа.

Јас уште се чувствував како кретен што не ја предупредив колку многу личи на Малком. Го замолив да ѝ остави простор. Кога ќе погледнев во Трент, не го гледав нашиот татко повеќе. Го гледав деветнаесетгодишното дете кое даде сè од себе за да ме заштити кога пламенот од пеколот на татко ни нè опкружуваше после пукањето.

Но, тоа не е она што таа го гледаше во него. За неа, тој ја имаше истата темна коса и мрачната висина на чудовиштето кое ги имаше убиено нејзините родители. Реално, бев импресиониран што таа воопшто се согласи да остане. Ако улогите беа обратни, јас досега ќе збришев оттаму. Некои секавања, колку и да се мали, најдобро е да се остават во минатото.

Со години, Трент, Ијан и слични терапевти ме предупредуваа за предизвикувачите што веројатно би можеле да ме фрлат во бездна. Сторив сè што можев за да разберам кои се и потоа да ги избегнам по секоја цена. Но Хедли остана. Нејзината желба да поминува време со Розали - и со мене, веројатно - ги надминуваше нејзините стравови. Тоа беше заебано за органот во моите гради кој - за разлика од оној во панталоните - сакаше да каже дека не требаше да имам никакви други чувства, освен вина за Хедли Бенкс.

Ама имав чувства. Чувства кои се обидував да ги негирам, на некој начин. Врска што се обидував да ја раскинам. Најлоша од сè беше вкоренетата потреба да ја заштитам од која не можев да се ослободам. Затоа, фактот што Трент беше многу добро свесен дека ја вадеше од памет, а сепак се нашол насамо со неа и беше очигледно дека повторно ја преплашил, ме вадеше од такт.

Не му се допаѓаше. Тој мислеше дека таа има задни намери и само чека прав момент пред да го покаже вистинското лице. Главната претпоставка му беше дека таа сака да се добере до пари. Тој неколкупати го започнуваше истиот разговор по телефон, а и повторно кога се појави она утро додека Розали му раскажуваше нему и на Џен сè за забавата која ја планираше. На Хедли не ѝ беа потребни моите пари исто како што и мене не ми требаше неговото срање. Сè додека се држеше до ветувањето дека ќе ја третира со почитување во мојата куќа, не мораше да му се допаѓа.

Розали не му беше ќерка. Тој не мораше да ги донесе тешките одлуки за тоа кој ќе биде или нема да биде присутен во нејзиниот живот.

Тоа беше моја работа.

Работа која ја сфатив многу сериозно.

Со исклучок на мојата очајна потреба да го пикнам пенисот во мајка ѝ.

Али Мартинез

Ова беше некол, ебате.

„Дувни ги свеќичките!“ извика Розали, плескајќи со рацете.

Погледот на Хедли го пресретна мојот. Нејзината опиплива паника направи да се чувствувам како некој да ме удрил со чекан во стомакот.

„Дојди ваму, душо,“ промрморив со тивок глас додека го гледав брат ми со искри во очите.

Тој направи збунет израз на лицето што беше исто толку природен како и насмевката на Хедли.

Таа не чекаше долго и побрза за да застане до мене, а со раката ја стегаше мојата кошула во тупаница за Розали да не ја види додека ги дуваше свеќите.

„Јупи!“ Розали весело ја подигна торбата кон мајка си. „Отвори ја.“

Хедли ја зеде торбата, а потоа сирна накај мене, изразот на лицето ѝ беше нечитлив, но во нејзините очи имаше паника.

„Имаш нагон за повраќање?“ прошепотив.

Таа ја гризна усната и кимна.

„Така. Добро. Ајде да ги отвораме подароците после тортата.“ Свртев околу долгата дрвена маса и ја спуштив тортата. Потоа се вратив и истото го направив и со подарокот од Розали. „Знаете што? Заборавив чинии.“

„Јас ги донесов,“ Џен зацвркоти.

„Мислев на салфетки.“

Таа подигна еден врзоп со розови и виолетови еднорози останати од прекинатата забава на Розали. „И нив ги донесов.“

Ја завртев главата, а моето трпение слабееше. Фрлив еден поглед полн со значење кон Хедли. „Нож?“

Џен ги крена веѓите во знак на разбирање и брзо го напика ножот што го држеше во задниот џеб. „Ох,

така е. Да. Ке ни треба нож. Хедли, нема да ти пречи ако Розали и јас го излижеме шлагот од свеќичките, нели?“

Моето девојче писна кога Хедли одговори, „Само повелете.“

Цен ми намигна, а јас уште еднаш го погледнав брат ми пред да ја поведам Хедли внатре. Не можев да бидам сигурен дали тој ја почувствува жестината на мојот поглед затоа што неговиот поглед беше насочен кон Хедли, а на неговите усни заигра зловна насмевка.

Гомнар.

Кога вратата се затвори зад нас, јас ја замотав мојата рака околу нејзината. Таа тргна накај бањата во ходникот, но јас ја поведов нагоре по скалите.

„Приватност,“ промрморив, затворајќи ја вратата од мојата спална.

Таа никогаш претходно не влегла во собава, но нејзините очи не лутаа љубопитно наоколу. Зјапаше во мене. Можев да ја забележам напнатоста на нејзиното лице иако таа не изговори ниту еден збор.

Ги ставив рацете на нејзините колкови. „Зборувај со мене.“

Нејзините заби ја заробија нејзината долна усна, но не онака како сите оние пати кога зјапаше во мене од другата страна на собата. Ова беше поинаку - преставуваше физичка и вербална блокада, на некој начин.

Пробав да ја решам работата со хумор. Тоа не беше лек за сè, но таа секогаш реагираше добро кога ќе се обидев да ѝ го оттргнам вниманието.

Со два прста ја ослободив нејзината долна усна. „Само напред. Можеш да се истуриш на мене ако имаш потреба.“ Ја свртев накај мене. „Хедли, ајде злато. Плукни го камчето. За Трент ли се работи? Да не ти рече нешто? Помогни ми. Ич не ме бидува за читање мисли.“

Али Мартинез

Таа ги стисна усните како тие да беа последната препрека која треба да се надмине за да ги задржи зборовите да не излетаат од нив.

Веројатно ѝ беше потребен простор.

Малку воздух.

Време за да си ги среди мислите.

Иако го знаев тоа, не можев да ги убедам моите раце да ја пуштат.

Што беше тоа кај оваа жена што ја ништеше способноста на мојот мозок да произведува здраво разумни мисли?

Ги лизнав рацете до долниот дел од нејзината половина и ѝ го опфатив струкот со рацете, така што нејзините деликатни облини сега беа на исто рамниште со предниот дел од моето тело. „Можеш да зборуваш со мене. Тој ми е брат, верувај ми, никој не разбира дека Трент е тврдоглав подобро од мене. Ако од која било причина ти зборуваше некакви глупости, сакам да знам.“

Таа одмавна со главата.

Немаше зборови.

Немаше објаснување.

Немаше начин да се справам со ураганот кој надоаѓаше во нејзините очи.

„Татичко!“ Розали викаше одоздола. „Каде е Хедли? Време е за торта.“

Срање. Го спуштив моето чело врз челото на Хедли. „Мразам што морам да го кажам ова, но благо е во прашање. Таа ќе почне да лупа по вратата како ФБИ за некоја минута. Што сакаш да правиме? Мојам да ја занимавам и да ти купам малку време за да се прибереш? Или мојам да измислам некаков изговор ако сакаш да си одиш? Исто така би можел да го одвлечкам Трент одзади и да го претепам како мачка. Нема да биде ни прва, ниту последна наша

расправија. Ти само кажи - што можам да направам и ќе го сторам тоа.“

Тоа беше шега. Донекаде. Но таа не оддаваше ништо. Немаше ни навестување на насмевката што секогаш правеше и моите усни да се извијат исто така.

Потполно откажувајќи се од мене, Розали викна, „Хедли!“

Воздивнав пред да одговорам. „Доаѓам, душо. Оди, почекај надвор.“

„Хедли со тебе ли е?“ праша таа уште еднаш викајќи оздола.

„Да. Оди причекај со Џен.“

„Зошто е кај тебе во соба?“

„Таа... хмм, мораше да оди во тоалет. Врати се надвор!“

„Број еден или број два?“

„Оди!“ загрмев јас, мојот глас направи ехо од сидовите во мојата спална.

Во ваква сериозна ситуација, зборувањето за број еден или број два беше во најмала рака чудно, но тоа беше Розали. Никогаш не сум бил поблагодарен за немањето влакна на јазик на мојата ќерка од моментот кога почувствував како рамото на Хедли се затресе и од нејзините усни излета нежен кикот.

Ја спуштив брадата за да ја погледнам. Притисокот во моите гради се намали кога ја видов нејзината бледа насмевка.

„Знаеш дека ако поседиме овде уште малку, ќе мора да ѝ кажеш број два, нели?“

Нејзината уста се рашири во насмевка, а јас воздивнав со олеснување кога бојата почна да се враќа на нејзиното лице. Не бев способен да се запрам себеси - или, во најмала рака, не сакав да се *обидам* да се сопрам - се наведнав и ги ставив своите усни на нејзините.

Али Мартинез

Таа не возврати на бакнежот. Наместо тоа го стави челото на мојата брада, успешно криејќи го лицето од мене.

„Кејвен,“ воздивна таа, двата слога се споија во еден.

„Кажи ми што се случува. Што и да е, можам да се погрижам за тоа.“ Ја бакнав на челото. Беше премногу близу за да можам да одолеам.

Таа полека повлече воздух. „Ќе останам на парче торта и доволно долго за да го отворам подарокот, а потоа мислам дека морам да одам.“

„Океј.“ Го игнорирав разочарувањето кое ме преплави. „Само да те предупредам, не сум сигурен дали вечерва ќе можам да се искрадам за да дојдам до кај тебе. Трент ми кажа дека сака да ја помине ноќта тука и...“

„Не, разбирам. Фамилијата е на прво место. Можеби другпат.“

„Можеби?“ Ја задевав. Што било само за да ја разбијам задушливата тежина која висеше во воздухот помеѓу нас од причини кои не ги разбирав. „Не се соочував со зомбија да ги пронајдам последните кондоми што постојат за да слушнам *можеби*.“

Таа се насмеа, нежно и слатко.

Но, имаше нешто чудно во нејзиното смеење.

Можеби беше поради тоа што смеењето премина во тегобна тишина.

Или поради начинот на кој таа се потпре на мене со нејзините гради притиснати помеѓу нас, рацете околу мојот врат, држејќи ме цврсто како да сакаше да ме проголта.

Што и да беше во прашање, затишјето што следеше по смеата беше болно.

„Хедли?“

„Ја сакам,“ рече таа во мојот врат. „Ја сакам повеќе од сè на светот. Те молам кажи ми дека го знаеш

тоа. Без оглед на она што се случи во минатото. Те молам кажи ми дека знаеш колку многу ја сакам *сега*. Без оглед што повлекува тоа со себе.“

По вратот ми поминаа морници.

Таа заминуваше.

Тоа беше тешката болка што ја почувствував кога замре нејзината смеа.

Што и да се случило со Трент. Што и да си рекле на платформата. Таа заминуваше.

Повторно.

Се повлеков еден чекор наназад и ги симнав нејзините раце од мојот врат. „Што се случува?“

Таа трепна. „Како мислиш?“

„Мислам, што се случува во моментот, ебате?“

„Н-ништо. Планирав да јадам торта и да си одам.“

„И кога планираше да се вратиш?“

Таа повторно затрепка.

Фрустрацијата во мене растеше.

Таа ги сви веѓите. „Среда? Освен ако... немаш потреба да ја смениш датата од некоја причина. Кога било, јас сум слободна. Само кажи ми кога да бидам овде и јас ќе бидам овде.“

Во тој момент во мојата глава засвонеа звоната за узбуна.

Додека зјапав во неа со таа нејзина долга, црвена коса што се спушташе во бранови преку нејзината откриена клучна коска и додека нејзините полни усни се двоеја преколнувајќи ме да ја спуштам мојата уста на нив, алармот се претвори во сирена што трештеше. Сирената предупредувачки татнеше непосредно пред бранот од плимата да ме прекрие толку силно и брзо што ми го истисна кислородот од белите дробови.

Али Мартинез

За првпат откако повторно се појави пред три месеци, не сакав Хедли да си замине.

Можев да се залажувам себеси и да велама дека ова беше поради тоа што не сакав моето мало девојче да изгуби некој кој ѝ беше важен, но ослободувањето кое што го почувствував во вените раскажуваше една сосема различна приказна.

Паниката.

Бесот.

Очајот кога помислив дека кажува збогум.

Сево ова беше поради мене.

„Во... ред ли е тоа?“ пропелтечи таа.

„Да. Срање. Извини,“ успеав да кажам и покрај груката која ми стоеше во грлото. „Погрешно ја протолкував ситуацијата.“ Занишав лево-десно со главата. „Знаеш. Претпоставка. Направив идиот од мене и тебе, и така.“

Таа направи еден чекор накај мене, а моето тело пламна од нејзината близина. „Што си помисли?“

Можев да излажам. Но, не сакав да ја лажам неа.

Ќ ги ставив рацете на колковите и ја повлеков кон мене. „Мислев дека ми кажуваш збогум.“

„Што?“

„Знам. Знам. Глупаво беше, но чувството беше толку реално. И...“ *Ми се тикна под кожа.* „Претерав. Денов беше долг. Малку спиев синоќа. Една ненаситна жена ме држеше буден до доцна.“

Очекував насмевка.

Она што го добив беше завет.

„Никогаш нема да ја напуштам, Кејвен.“ Таа ме гледаше со непоколеблива одлучност. „Не ми е гајле што ќе биде потребно за да се направи тоа. Колку тоа ќе ме чини физички и емоционално. И не ми е гајле кој ќе се обиде да ми застане на патот. Кога станува збор за Розали, збогум не е збор што постои

во мојот речник. Таа ми е семејство и ја сакам. Така што можеш да ја закопаш таа претпоставка четири години назад во минатото, каде што и припаѓа.“ После тоа, таа излезе. Со високо крената глава се симна надолу по скалите, земајќи ја Розали за рака пред да се упати кон задната врата.

За волја на вистината, таа остана доволно долго за да јаде торта и претерано да се воодушевува на некакви обоени камења со нозе од тампони за уши, за кои Розали тврдеше дека се лами. Таа се смееше со Џен додека го избегнуваше испитувачкиот поглед на Трент и толку добро го правеше тоа што не можев да не се почувствувам горд.

Не знаев што се случило на платформата помеѓу неа и Трент.

А не знаев ни што се промени додека бевме во спалната.

Но, кога се качуваше во колата додека дуваше бакнежи кон Розали, имав чувство како да гледам една комплетно поинаква жена.